

PETŐFI UDVARÁBAN.

Petúniák nyíltak az udvaron,
az ő kedves, szelíd virágai.
Csöndes udvar volt, mintha nem is udvar,
hanem a sírnak lenne halk magánya.
A kút gémje olyan rejtelmesen
hajolt alá a föld sötét tavába,
minthogyha egy arcot keresne, mely
dermedten álmodik a víz alatt.
Az udvar néma volt s a tárgyakon
ott csillogott a szüntelen reménység,
hogy az a gyermek hirtelen betoppan
a kis kapun, kezében egy falat
fehér cipó, melyet az édesanyja
adott neki imént . . . S ők csöndesen
magukhoz vonják és letörlik a
szelíd kis arcról az évszázadok
eltemető porát . . . Ez a reménység
biztatja a kis ház pihenni vágyó
fáradt gerendáit; ez a reménység
csalogatott engem a régi kúthoz,
melynek tavába hangtalan lenéztem.
S a csillogó tükör félig homályos
acél síkságain oly elhagyottan
futottak át az őszi fellegek . . .
S egy ágyúdörgés reszketett fülembé,
aztán egy szív utolsó dobbanása,
míg végre minden elcsitult s a kút
vize némán ringatta arcomat.
Petúniák nyíltak az udvaron,
az ő kedves, szelíd virágai.
Részvétellel néztem őket és szívemben
az ágyú reszkető zajával össze-
keveredett a méhek zümmögése
s a földről légberöppenő galambok
fehér szárnyának méla surranása.

(Debrecen.)

GULYÁS PÁL